

Coordonatorii colecției:

Tudorel HATMANU
Ioan RĂDUCEA
Frăguța ZAHARIA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**HALIPLI, VLADIMIR****Templul lotusului roz** / Vladimir Halipli. – Iași : Junimea, 2025 – 3 vol.

ISBN general 978-973-37-2889-4

Cartea 1. – 2025. – ISBN 978-973-37-2890-0

821.135.1

Redactor: Frăguța ZAHARIA
Tehnoredactor: Radu CUCUTEANU
Coperta: Ionuț BROȘTIANU

Editura JUNIMEA,
Bulevardul Carol I
Parcul Copou, Iași
700 506

C. P. 85, Oficiul Poștal nr. 1, Iași
e-mail: edjunimea@gmail.com
revistascriptor@gmail.com

Telefon redacție: 0232 705 837

© Vladimir HALIPLI
© Editura JUNIMEA, IAȘI – ROMÂNIA

Vladimir HALIPLI**TEMPLUL LOTUSULUI ROZ**

CARTEA ÎNTÂIA
OFRANDĂ IUBIRII RĂSTIGNITE

Editura JUNIMEA
2025

Cuprins

Cântați, o! voi, Dulci Icoane.....	5
Chemat sunt să le fiu oamenilor bucurie și floare.....	6
Când te-au bătut, Iubire.....	7
Martie a lui '92	8
Dacă poți vorbi despre Iubire	9
Pe Tine singur.....	10
Nu-mi place.....	11
Așadar, cum aș putea spune „eu” fără un „tu”	12
Psalmistul, însetat de Dumnezeu, exclamă	13
Niciodată nu m-am proslăvit în fața nimănui	14
Cântecele bisturiului meu.....	15
Ah! Iubire, desăvârșire necurmată este lumea ta.....	16
Dumnezeu, ziceam Iubitei în clipa înfloririi	17
Și eu și fetița aceasta căzută pe plita fierbinte.....	18
Nu pot să tac.....	19
Un poem, reprezentativ mai ales pentru mesajul său	20
Și astăzi, când tata moare în căruță.....	21
Și atunci, când pe mal voi ședeă prefăcut în statuie.....	22
Când m-ai poftit în hora ta divină	23
Acum când gura i se umple cu spumă roză	24
Când am trecut pragul acestei vieți.....	25
Toată odihna mea și acum, în '92.....	26
Ce va fi când va veni ziua	27
O, tu, supremă împlinire a vieții și-a morții.....	28
Chirurgul rănit grav de o schijă rusească	29
Îmi făcusem planuri, zicea chirurgul pe patul de moarte.....	30
2 martie '92. O, ce zi!.....	31

O! Tu, Icoană sacră a Iubirii.....	32
Ah! Din nou e noapte.....	33
Părăsiți fiind de Icoana ta sacră, Iubire.....	34
Oriunde, dar mai ales aici.....	35
Doar tu ești, Iubire.....	36
Avem timp pentru toate, Iubire.....	37
Ah! toată noaptea asta.....	38
O, tu, poet în chirurgie și chirurg în poezie.....	39
Ah! Iubire, în anul acesta, în '92.....	40
Atunci când firea a fost proaspăt întinată.....	41
În tumultul gemetelor răniților.....	42
Și la masa de operație.....	43
Ah! toate darurile tale scumpe, Iubire.....	44
Se însera.....	45
Auzi, Doamne.....	46
Ea, soclul Celui intim.....	47
O, Doamne, știi că te iubesc.....	48
Se cuvine oare, Doamne.....	49
Evrica.....	50
O! Doamne! precum în Universul nesfârșit.....	51
O! Iubire, așijderi ești în cer și așijderi pe pământ.....	52
Pe cea care cântă în șoapte fierbinți.....	53
Ce leac divin mai nădăduiești.....	54
La masa de operații o întrebai.....	55
O, Iubire, tu m-ai făcut să cunosc Imaginea ta.....	56
O! știu, copilașul meu.....	57
Primăvara lui '92.....	58
E primăvară târzie.....	59
O, Doamne, Iubitul inimii mele.....	60
Când chirurgul i-a înlăturat cataracta, mama a exclamat.....	61
Iată, copiii intoxicați cu monoxid de carbon.....	62
Lânzezeala morții, Popescu.....	63
Când priveam neputincios la rănitul țintit în frunte.....	64

Minunat e zâmbetul acestui copil.....	65
În noaptea de ajun de An Nou pe vechi a lui '66.....	66
În întunericul ce se îndesea.....	68
Deznădăjduit mă rugam în reanimare.....	70
De unde a venit, Iubire.....	71
Lungă e noaptea luminată de explozii.....	72
O! și noaptea aceasta, operând, operând.....	74
A venit oare timpul să sfârșesc și eu truda mea.....	75
Vara lui '92.....	76
Din zori până la-nserat.....	77
2 martie lui '92 era o zi obișnuită.....	78
În zorii zilei, rănitul în cap și-n inimă.....	79
Unde ești o! tu, Iubire, sculptată-n inimi.....	80
În zorii zilei de 2 martie a lui '92.....	82
Iată, acum, în zori, după o noapte infernală.....	83
Aiurând, rănitul cu picioarele sfârtecate.....	84
Într-o dimineață.....	85
Mă rog de tine, Iubire.....	86
Aici, în largul acesta imaculat al Templului.....	87
Fiind pe masa de operații Iubita mă roagă.....	88
La miezul nopții când aprinsei făcliile.....	89
Prin toate mijloacele, tăioase și netăioase.....	90
Robule, o, tu, Marele Rob.....	91
Ah! ieri am intrat atât de sigur în Templu.....	92
Cum te cheamă? întrebai la mia oară călugărul.....	93
În Templul Lotusului Roz, luminos! luminos.....	94
Lasă-mă să alerg, Iubire.....	95
Când muribundul intoxicat cu marijuana.....	96
Operând copilul străpuns de glonțul rusesc 5x45.....	97
Ah! și noaptea asta de sfârșeală se stinge.....	98
Se crapă de ziuă.....	99
Iubirea întrebă.....	100
În zorii lui 2 martie, 1992.....	101

Ah! și azi, de ziua independenței.....	102
Delirând, COVID-ul îmi atacase.....	103
Poetul urmărit de gândul sinuciderii	104
Bisturiile mele cu mare dragoste se-implântă.....	105
O, tu, atotțiitoare, Iubire	106
Pentru ce ești aici.....	107
Maestrul, grav rănit în gât.....	108
O, tu, Iubire, tu, Esență a lui Dumnezeu	109
Și timpul alergării mele, orbule	110
Preotul, punându-și epitrahilul	111
Aici, în oceanul suferințelor	112
Când a explodat centrala	113
Înimioara copilașului, străpunsă de glonțul rusesc	114
Cezariana e în toi.....	115
Încerc să liniștesc, să mângâi, să dezmiere copilul	116
Suferindul care vărsa încontinuu.....	117
Ore lungi, nesfârșite, operez	118
Ah! bisturiul meu este un cântăreț.....	119
Când, în timp ce operam la sân o zână frumoasă.....	120
Aici, în sala Templului Lotusului Roz	121
O, tu, Iubito, ca și în teologia și simțirea ortodoxă.....	122
Mă rogi, Iubito, să-ți scriu ce văd și ce simt.....	123
Față de alte credințe, învățătura Iubitului	124
Operând sânul Iubitei, am înțeles	125
O! Doamne, când tata moare.....	126
Mistica Iubirii, zice călugărul cașectic.....	127
Dând azi, 21 iulie 1992, o tură prin prosectura.....	128

Editura JUNIMEA

Bulevardul Carol I
Grădina Copou, 700 506, Iași
Tel. redacție: +40 232 705 837

Librăria Cezar IVĂNESCU,
Grădina Copou, IAȘI
Luni - Vineri: 9 - 15

Correspondență:

C.P. 85, Oficiul poștal nr.1, Iași
e-mail: edjunimea@gmail.com
revistascriptor@gmail.com

Comenzi:

www.editurajunimea.ro
edjunimea@gmail.com
vanzari.junimea@gmail.com

Tel.: 0723 211 357
Luni - Vineri, orele 9 - 15

Cântați, o! voi, Dulci Icoane

Cântați, o! voi, Dulci Icoane, Metafore, Nume, Imagini, Iubirea; toate imnurile Voastre să se-mplinească-n cântul acesta și să-l facă suprem: Iubirea care face Soarele să-și împletească cununa de raze; Iubirea care face Pământul să-și reverse nestăpânitul belșug de frunze și flori; Iubirea care face să danseze în lumea întreagă viața și moartea îngemănate; Iubirea care astăzi liniștește furtuna de gloanțe și obuze și deșteaptă un zâmbet și pe buzele acestea învinețite, înăbușite de moarte ale eroilor pe câmpul de luptă; Iubirea care înalță Templul Lotusului Roz și, potolită, se odihnește în cupa-i de un parfum amețitor – pat nupțial, leagăn de dor; și, în sfârșit, Iubirea care aruncă astăzi, 2 martie '92, în praf tot ce sunteți, dar nu știți ce faceți voi, Krishna, Buddha, Tao, Allah, Dumnezeu – toate Icoanele, Metaforele, Numele și Imaginile ei sacre și sfinte.

Chemat sunt să le fiu oamenilor bucurie și floare

Chemat sunt să le fiu oamenilor bucurie și floare, chemat să așez pe cerul inimii lor strălucire și soare, chemat să șterg lacrima lor și să fiu vindecare, chemat să înalț Templu Iubirii. Nu-i viața mea doar metafore strălucitoare, un bisturiu în floare? Se știe, doar e deplină metaforă Cerul! Și-n el întâiul Creator de Poezie – Dumnezeu – tot e metaforă, o metaforă a Iubirii. Chemat sunt, pentru că-i sunt „chip”, să-i devin „asemănare”. Ah! Iubirea a așezat în mine puteri de frumuseți izvoditoare. Ah! nu m-a fi gândit oare Icoana ei ca pe-un poem, sortit-a se-ncheia în infinit? Iar când m-am răzlețit de El și m-am visat eliberat de o Iubire-așa de ne-nțeleș și-așa de mare, albastră taină m-a întâmpinat și un Cuvânt ce se preface-n mine în nouă poezie, în calea-rătăcirii mele-avea să vie. Bisturiul să-i fie morții îmblânzire. Și mărturisire. De ce-i Iubirea răstignită, oare? Chemat mi-e sufletul ca spinii să-i prefacă-n floare, piroanele-nvrăjbirii să le preschimbe-n aur, umbra-ntinării să se atingă de soare și mâinile ce poartă pietre s-ajungă cuib de alint. Da-i ziua 2 martie '92 azi și-mi vine-n minte mai curând o anafură. Chemat sunt să le fiu oamenilor bucurie și floare, chemat să așez pe cerul inimii lor strălucire și soare, chemat să șterg lacrima și să fiu vindecare, chemat să înalț cu bisturiul Templu Iubirii răstignite iară...

Când te-au bătut, Iubire

Când te-au bătut, Iubire, în curtea lui Pilat, când nu scoteai un geamăt; când chipul tău curat era brăzdat de sânge și de sudori șiroaie, când toți strigau cu ură a vrajbelor văpaie, și eu eram în gloată... și eu te huiduiam, robit de patimi oarbe, și eu te răstigneam! Tu m-ai privit, Iubire, cu ochii blânzi și-ai spus: „Să-ți strălucească fața când alții crunt te bat și chiar întins pe-o cruce, când frații te-au vândut, să fii plin de iubire, curat și credincios; când unul te lovește cu mâinile haine, tu dă-i cămașa, frate, și haina de pe tine; și-ntoarce-ncet obrazul lovit de nemilos... Să spui o vorbă caldă cu har de cer în ea aceluia care odată mereu te chinuia, și ultima ta pâine să i-o întinzi frumos... Adună curcubeie din norii ce s-au strâns și floare după floare din câte văi a plâns; în noaptea răstignirii să cânti... să cânti voios... cântă, trăiește în Iubire!”. Ah! azi, 2 martie '92, când lumea din nou, în vrajbe și război, aleargă rătăcită, pe drumuri înapoi, și truda și-o aruncă pe drumuri de gheenă, când drama omenirii e-n ultima ei scenă, atârni din nou, Iubire, pe cruce – mai răstignită ca atunci, ah! trist privești în lume și-i plângi pe-însângerații prunci. Zdrobiți, însângerații-și pleacă capul, și plânsa lor privire imploră omenirea: trăiește, pământene, n Iubire, doar Iubire!

Martie a lui '92

Martie a lui '92. Bubuie tutunurile, tancurile urlă, seceră vieți gloanțele, și schijele rusești... Jur-împrejur moartea-și cere azi tributul, omorând sute și mii de bătrâni, femei, copii, își cere tot avutul... Cât mai am eu de trăit, știi, o, tu, supremă împlinire a vieții? În vâlvătaia războiului moartea însăși pentru toți încet-încet devine, ca pentru cei realizați sufletește, apogeu și împlinire a vieții, căci în aceeași termeni o invoc și voluntarii noștri-n tranșee: „Moarte, o, moarte! Zi după zi și noapte după noapte am tot vegheat, luptându-ne! Moarte, o, moarte, așteptându-te, pentru tine am purtat bucuriile și durerile vieții. Tot ce am fost, tot ce suntem, tot ce mai avem, toată nădejdea și toată dragostea noastră au curs neîncetat mereu spre tine, apogeu, preacurată față-a a Iubirii”.

Dacă poți vorbi despre Iubire

„Dacă poți vorbi despre Iubire, zise călugărul grav rănit înainte de a muri, nu este Iubire. Dacă are nume, este doar alt lucru. Iubirea nu are un nume. Numele sunt pentru cele zece mii de lucruri. O, tu, Dulce Imagine a Iubirii, Dumnezeu, de ce m-ai făcut nesfârșit, așa am fost de plăcut înaintea ta? Așa a fost de plăcut să deșerți și să deșerți un gingaș suflet, umplându-L, îndestulându-L mereu doar cu proaspătul duh al Iubirii? Ah! ai făcut din mine un fluier de soc sunând peste gura aceasta de Rai; ah! astăzi melodii tângu-itoare, finale suflă peste glia sfărțecată de obuze. Ah! la nemuri-toru-Ți cânt, inima mea secătuită de sânge, inundă și-n valuri line se revarsă. Ah! pentru darurile-Ți nesfârșite, ce pot eu să-ți dau? Am doar sufletul așijderea golit, fruntea aceasta strivită de metanii și mâinile-astea bătătorite de greul crucii și inima asta străpunsă de schijele rusești. Ah, în clipele-mi care mai curg încă, dăruindu-mi și dăruindu-ți, mereu rămâne loc pentru a mă umple de tine, Doamne, Esență sacră a Iubirii.”

Pe Tine singur

„Pe Tine singur, cântă preotul la căpătâiul rănitului muribund, Te dorește sufletul acestui rob al Tău, Doamne! O! Icoană divină a Iubirii! Sărmanul, nu poate uita privirea Ta blândă și liniștită și Te roagă cu lacrimi: Vino și Te sălășluiește întru robul tău și curăți-l de toată suferința!”. Iar eu cu bisturiul căutând în zadar schijele în inima rănitului pe moarte exclam: „Pe tine te vrea, Iubire, numai pe tine – pe care inima lui neîncetat o strigă... Cum noaptea ascunde în întuneric porunca luminii, așa răsună strigăt în adâncul inciziilor acestea: pe tine te vrea, o! Esența lui Dumnezeu, numai pe tine! Cum va năzui războiul la sfârșit către pace, când se năpustește asupra păcii cu toată mânia, așa pornirea rănitului se năpustește asupra Icoanei tale și strigă: Ție îți închin puterea și viața, numai Ție, Doamne, dulce Icoană a Iubirii!”. Dumnezeu așijderi este un dor, o invocare, o tânguire nesfârșită după dăruire și primire aprinse de dorința Iubirii de viață și moarte.

Nu-mi place

„Nu-mi place, zise-un critic rănit la degetul mic, stihul tău în stil cazon, ca schija de obuz și de grenade, un inutil și chinuit zorzon, de imortele printre palisade!”. „O, nu! poemele acestea însângerate care m-au scăpat de frică și de moarte”, îi răspunse un poet rănit în burtă, arătându-i cărticica mea însângerată, „nu sunt numai poezie. Ele sunt și cugetare filosofică, simțire budistă, zen, tao, creștină chiar «ortodoxă» și, mai ales, poezie mistică. Poemele acestea sunt exprimarea estetică a unor imagini tragice, cugetări, concizie filosofică, legate, în mare măsură, de tragicul acestui război. Gândul mă poartă firesc la o frapantă asemănare cu poezii sufiți, dar și cu filosoful M. Buber. Ca și sufiții, M. Buber și-a scris cartea sa fundamentală, *Eu și Tu*, în versete de o asemănare simetrică impresionantă. Dacă versetele lui M. Buber sunt de o simetrie și de o eleganță poemătică, iar versurile sufite sunt de o concizie și rigoare aforistică, filosofică, în versurile doctorului vei găsi, alături de toate acestea, și dansul bezmetic a lui Șiva, iubirea care face să danseze în lumea întregă viața și moartea îngemănate. Fără să fie hindus, budist sau taoist, poetul chirurg a fost profund înrăurit de spiritualitatea chineză și niponă, pe care profund o cunoaște și o trăiește. În versurile sale aflu o sensibilitate autentic mistică, zenă sau zazenă, dar și cu poezia psalmilor biblici – toate respiră și un duh psalmic incontestabil.”

Așadar, cum aş putea spune „eu” fără un „tu”

Așadar, cum aş putea spune „eu” fără un „tu”? Eu sunt eu în măsura în care exiști tu: Tu, Iubire; Tu, Dumnezeu; Tu, mamă, tată, frate, soră, iubită, pacient, rănit. Una dintre viziunile lui M. Buber ilustrează atât de bine acest aspect. Cuvintele acestea fundamentale, chiar dacă nu sunt cuvinte izolate, ci cuvinte perechi, totuna sunt o amăgire. O asemenea amăgire fundamentală, cea mai mare, este perechea verbală „Eu-Tu, Dumnezeu”. O altă amăgire fundamentală este perechea verbală „Eu-Tu, Iubire”, chiar dacă „Eu” din amăgirea fundamentală „Eu-Tu, Dumnezeu” este altul decât cel din amăgirea fundamentală „Eu-Tu, Iubire”. Așadar, căutându-mă pe mine, m-am găsit în lumina lui Dumnezeu, dar n-am rămas nici acolo. M-am tot coborât spre a mă ridica pe un alt pisc al cunoașterii, cel mai greu de cucerit: „Mai am un gând demonic, am zis, și totodată gingaș, pur, de-a fi iubit platonice de omul cel mai dur”. Ca să mă regăsesc în Universul în care m-am pierdut, am avut nevoie de această dublură „Eu-Tu”; Tu, copile cu pieptul străpuns de glonțul rusesc; Tu, Dumnezeu; Tu, Iubire. În ascensiunea mea spre Dumnezeu, spre Sensul meu, am resimțit dorința de a da o mână de ajutor, de ai salva pe cei peste 70.000 și pe acest copil, pierduți în oceanul suferințelor. Drumul regăsirii mele, însă nu a fost complet până n-am întâlnit și pe celălalt „Eu-Tu”, adevăratul „Eu-Tu”: Iubirea.

Psalmistul, însetat de Dumnezeu, exclamă

Psalmistul, însetat de Dumnezeu, exclamă: „În ce chip dorește cerbul izvoarele apelor, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule!” și „Însetat-a sufletul meu, suspinat-a după Tine trupul meu, în pământ pustiu și neumblat și fără de apă.” Iar eu acum, în sala de operații, invoc: „Când inima acestui copil ciuruită de gloanțe și schije rusești se deșartă, seacă de sânge, coboară asupra lui într-o ploaie de îndurare, Iubire... Când durerea și neputința îmi orbește sufletul cu năluca și pulberea lor, tu singura Sfântă, tu Veghetoare, vino cu fulgerul mângâierii și tunetul vindecător ale tale, Iubire! – tot și toate respiră acest duh psalmic incontestabil al metaforei tale, Iubire, cea mai frumoasă și duioasă, Dumnezeu”.